

2. neděle velikonoční – svátek Božího Milosrdenství rok C (2025)

1. čtení – Sk 5,12-16

Rostl počet těch, kteří přijímali víru v Pána.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Apoštоловé konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně (shromažďovali) v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvážoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou. Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy; a ti všichni byli uzdravováni.

Mezizpěv – Žl 118,2-4.22-24.25-27a

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.

Nebo: Aleluja.

Nechť řekne dům Izraelův:

„Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Nechť řekne dům Árónův:

„Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Nechť řeknou ti, kdo se bojí Hospodina:

„Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Kámen, který stavitelé zavrhli,

stal se kvádrem nárožním.

Hospodinovým řízením se tak stalo,

je to podivuhodné v našich očích.

Toto je den, který učinil Hospodin,

jásejme a radujme se z něho!

Hospodine, dej spásu,

Hospodine, popřej zdaru!

Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu.

Žehnáme vám z Hospodinova domu.

Bůh je Hospodin a doprál nám světlo.

2. čtení – Zj 1,9-11a.12-13.17-19

Byl jsem mrtev, a hle - jsem živ na věky věků.

Čtení z knihy Zjevení svatého Jana.

Já, Jan, váš bratr, účastník (vašich) soužení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro (hlásání) Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. (A jednou) v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako (zvuk) polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“ Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícnů a uprostřed těch svícnů (postavu) podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle – jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později.“

Zpěv před evangeliem – Jan 20,29

Aleluja. Protože jsi mě uviděl, Tomáši, uvěřil jsi, praví Pán; blahoslavení, kdo neviděli, a uvěřili. Aleluja.

Evangelium – Jan 20,19-31

Za týden přišel Ježíš zase.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přjměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebud' nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo

neviděli, a (přesto) uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Homilie

„I odpust' nám, jako i my odpouštíme naším viníkům...“

Drazí bratři a sestry!

Chci nám připomenout jedno podobenství, které nám přiblíží, co je to Boží milosrdenství.

„S královstvím nebeským je to tak, jako když se jeden král rozhodl vyžádat účty od svých služebníků. Když začal účtovat, přivedli mu jednoho, který mu byl dlužen mnoho tisíc hřiven. Protože mu je nemohl vrátit, rozkázal ho pán prodat i s ženou a dětmi a se vším, co měl, a nahradit ztrátu. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: ‚Měj se mnou strpení, a všecko ti vrátím!‘ Pán se slitoval nad oním služebníkem, propustil ho a dluh mu odpustil.“

Mt 18,23-27

Krátký je tento příběh. Sluha má dluh, který nemůže splatit. Nejde o to, zda on chce nebo nechce odevzdat peníze. Tento dluh tak obrovský, že je naprosto nemožné ho splatit. A služebník nežádá o odpuštění dlahu, ale o trpělivost, což je naprosto beze smyslu, protože do smrti nebude mocí tento dluh splatit. Není to možné.

A jak jedná Pán: "smiloval se nad [...] služebníkem, propustil ho a odpustil mu dluh". Tak prostě, rychle a konkrétně - žádné poučení, žádné pokyny, žádné výtky, žádné podmínky, žádné zkušební lhůty, žádné přímluvy kohokoli. Máš dluh? Pak už ho nemáš - jsi svobodný.

Takto jedná Bůh. My jsme ti, kdo před ním stojíme jako vinní hříšníci. A my si myslíme, že dluh splatíme, i když je to nemožné. A On se prostě slituje nad námi, dluh odpustí a učiní nás svobodnými.

To však není celé podobenství. Má pokračování, které je pro celek zásadní.

„Sotva však ten služebník vyšel, potkal jednoho ze svých spoluслužebníků, který mu byl dlužen sto denárů; chytil ho za krk a křičel: „Zaplat’ mi, co jsi dlužen!“ Jeho spoluслužebník mu padl k nohám a prosil ho: „Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!“ On však nechtěl, ale šel a dal ho do vězení, dokud nezaplatí dluh. Když jeho spoluслužebníci viděli, co se přihodilo, velice se zarmoutili; šli a oznámili svému pánu všecko, co se stalo. Tu ho pán zavolal a řekl mu: „Služebníku zlý, celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi mě prosil; neměl ses také ty smilovat nad svým spoluслužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?“ A rozhněval se jeho pán a dal ho do vězení, dokud nezaplatí celý dluh. – Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“Mt 18,28-35.

Sto denárů je tříměsíční mzda. Je to hodně, ale je to částka, kterou je reálné dát. Ale ne! Služebník dělá jinak - popadnout ho, uškrtit a hodit do vězení - víc si služebník, který právě dostal všechno, nemohl dovolit. Jak příběh skončil? Milosrdný Pán, který prvnímu služebníkovi milosrdně všechno daroval, ho nakonec "vydal katům". Ten služebník dostal všechno a o všechno přišel! Vše by si byl ponechal, kdyby sám, když zakusil milosrdenství, dokázal projevit milosrdenství.

A to je celá pravda o milosrdenství. Můžeme získat všechno a můžeme všechno ztratit.

Je to ku podivu, že v údajně věřících lidech je tolik nenávisti a zloby. Jen chtějí chytit, uškrtit a zavřít do vězení. Tolik bezdůvodné nenávisti, podlosti a touhy po pomstě. Tolik pevného, rozhodného a neodvolatelného "tohle mu neodpustím".

Paradoxem této situace je, že tito věřící odříkávají (někdy denně a pilně) modlitbu Páně, v níž Boha prosí: "Odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům".

Jinak řečeno, je to prosba k Bohu, aby se k nám choval přesně tak, jak se chováme k těm, kteří se vůči nám provinili.

Pokud je chytáme, dusíme a chceme vidět své viníky ve vězení, pak tím úpěnlivě prosíme Boha, aby On se nás zmocnil a uvrhl nás do pekla.

Pokud chováme nenávist k bližnímu a modlíme se modlitbu Otče náš, žádáte Boha o věčné zatracení. "Podobně vám učiní můj nebeský Otec (odplatí katovi), jestliže každý z vás ze srdce neodpustí svému bratru." (Mt 18,35)

Všichni zakoušíme nějakou nespravedlnost, křivdu, zlo od druhých. A pak všichni stojíme před volbou, co dělat? Můžeme se jim odvděčit stejným způsobem, nebo se můžeme zamyslet nad tím, kdo jsme před Bohem, přemýšlet o tom, kolik nám toho Bůh odpustil, jak je k nám milosrdný, a udělat totéž vůči našim viníkům. To neznamená, že bychom měli být bezbranní vůči zlým lidem a dovolit jim všechno. Máme právo se bránit, máme právo na soud a na to, aby se ten, kdo nám ublížil, napravil to zlo.

Bible říká něco jiného - nemáme právo na zahořklou nenávist, na živení zášti a na pomstu. Pokud ve svém srdci chováme zmiji, její jed možná dostane náš nepřítel, ale můžeme si být jisti, že ten jed zabije i nás.

„Všichni bud'te jedné myсли, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní, neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání“(1P 3,8-9).

„Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“(Ef 4,32).

„Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“(Lk 6,36).

„Blahoslavení milosrdní, nebot' oni dojdou milosrdenství“(Mt 5,7).

Pane odpust' nám, jako i my... Amen.